

Sao Mẹ Khóc

Em thơ ngây hỏi mẹ:

“Tại sao nước mắt rơi?”

Mẹ trả lời rất nhẹ:

“Vì là phụ nữ thôi”.

Ngân ngơ em lắc đầu:

“Nhưng con vẫn không hiểu”.

Mẹ ôm con rồi bảo:

“Không bao giờ, con yêu”.

Em đi tìm cha hỏi:

“Tự nhiên sao Mẹ khóc?”

Cha cố gắng trả lời:

“Mọi đàn bà thế thôi”.

Đứa con ngày một lớn,
Vẫn thức mắc không ngừng,
Sao đàn bà hay khóc,
Có lý do gì không?

Con gọi hỏi ông Trời:

“Sao đàn bà dễ khóc?”

Trời bảo: “đó tại tôi,

Đặc biệt do chế tạo.

Để gánh vác việc đời,
Với đôi vai chắc nụi,
Lại mềm mại cho người,
Dựa tìm nơi an ủi.

Cho sức mạnh tiềm tàng,
Chịu đựng cơn đau đớn,
Khi sinh nở, cưu mang,
Những lúc con chối bỏ.

Khi gia đình ốm yếu,
Không hề phàn nàn chi,
Tiếp tục lo mọi điều,
Hơn người, sức bền bỉ.

Lại có lòng nhạy cảm,
Để yêu quý đàn con,
Dù chúng có hư hỏng,
Làm Mẹ buồn thật buồn.
Cho khả năng phán xét,
Vững tin yêu nơi chồng,
Luôn chung vai sát cánh,
Cùng nhau tát biển đông.

Cuối cùng cho giọt lệ,
Khi cần đem ra dùng,
Để voi đi phiên muộn,
Những thương cảm trong tâm.

Này con có biết không,
Sắc đẹp người phụ nữ,
Không phải nơi áo quần,
Cũng không nơi hình dáng,
Hay cử chỉ đài trang.
Sắc đẹp người phụ nữ,
Chỉ thấy qua mắt thôi,
Là cửa vào tim người,
Nơi tình thương ngự trị,
Những rung động tuyệt vời,
Những cảm xúc tha thiết,
Cho con với cuộc đời”.

Nguyễn P. Thúy, 4/30/02